

UITGELICHT - november 2012

Waarnemen is voor mij de belangrijkste basis voor het maken van een gedicht. Een woord, beeld of situatie raakt mijn hart, en met taal breng ik onder woorden wat mij heeft getroffen of bezighoudt. Op deze manier kan en wil ik graag het bijzonder mooie van alle seizoenen van leven, met diepten en hoogten, met vreugde en verdriet, met anderen delen. Laten zien wie God daarin voor mij is geweest, maar ook voor anderen wil zijn, en anderen bemoedigen.

Gedichten ontstaan bij mij op uiteenlopende wijzen. Soms schrijf ik achter elkaar de woorden op die als vanzelf vanuit een bron naar boven komen, 'weerglans' (2012).

Er zijn ook gedichten die langzaam vorm krijgen zoals de gedichten 'de glazenier' (2009), 'Wever en weefsel' (2010) en 'wind' (2012). Het gedicht 'Wever en weefsel' wil ik graag voor de lezer van de gedichtensite uitlichten.

. Het woord 'geweven' uit psalm 139 bleef op een gegeven moment haken in mijn gedachten. Eerst zocht ik via internet alles op wat met weven heeft te maken. Zoiets ligt dan een poosje 'op de plank' te 'rijpen' en zet zich op een gegeven moment om in woorden, zoals het gedicht 'Wever en weefsel'. Hierbij wisselen als in een gelijkenis de beelden van het weven . . .

Voor het weven spant men een aantal draden in verticale richting parallel op. De constructie waarop dit gebeurt heet scheren. De opgespannen draden heten schering of kettingdraden.

Vervolgens worden één voor één andere draden haaks hierop, op horizontale wijze tussen de schering door, in het weefgetouw ingelegd. Deze draden heten inslagdraden. Deze draden worden strak tegen elkaar aangedrukt.

Bij een weefgetouw kunnen de draden van de schering (of ketting) per groep worden opgetild door schachten of kammen. Door in een bepaald patroon de kettingdraden op te tillen of te laten vallen, ontstaan bepaalde ingeweven patronen (bindingen), die soms heel ingewikkeld kunnen zijn.

. . . met woorden over het wezen van God als de Wever.

Hebr.1:10-12 . . . U, Heer, hebt in den beginne de aarde gegrondvest, en de hemelen zijn het werk uwer handen; die zullen vergaan, maar U blijft; en zij zullen alle als een kleed verslijten, en als een mantel zult U ze oprollen als een kleed zullen zij ook verwisseld worden;'

Psalm 139:15-16' . . . toen ik in het verborgene gemaakt werd, kunstig geweven in de schoot van de aarde, was mijn wezen voor U geen geheim. Uw ogen zagen mijn vormeloos begin, alles werd in uw boekrol opgetekend, aan de dagen van mijn bestaan ontbrak er niet één.'

Ps.8:4-5' . . . als ik naar de hemel kijk, het werk van uw vingers, naar de maan en de sterren, door U daar vastgezet, dan denk ik: wat is toch de mens dat U om hem geeft, wat betekent hij dat U voor hem zorgt?

Ook een prachtige foto van een reconstructie van een oud weefgetouw uit de urnenveldencultuur was voor mij één van de ingrediënten voor dit gedicht.

De ogenschijnlijk eenvoudige eigenschappen van dit ruwe houten weefgetouw deed me denken aan de schijnbare eenvoud van de ruwe houten balken van het kruis. Beide te dwaas in mensen ogen om daar iets groots van te verwachten.

De draden van tijd en geschiedenis beginnen in het licht. De verticale uiteinden hangen schijnbaar zonder einde in het niets. De wever weeft de draad van het menselijk geslacht tussen de draden van de tijd en geschiedenis.

1 Cor.1:20-21'. . . waar blijven nu de wijzen, de schriftgeleerden, de redenaars van deze wereld? Heeft God niet laten zien, dat de wijsheid van de wereld dwaasheid is? Want terwijl de wijsheid van God in alles zichtbaar was, heeft de wereld met al haar wijsheid God niet gevonden. Daarom heeft Hij besloten hen die geloven, te redden door de dwaasheid van wat wij verkondigen.'

In het gedicht probeer ik weer te geven dat het leven van elk mens een plek vindt in de tijd die God in handen heeft. Hij heeft ons gemaakt. Tijd en geschiedenis zijn in zijn hand als de draden in de hand van de werver. Niet slechts als de Schepper van het heelal en niet alleen het menselijk leven, maar heel de geschiedenis van de mensheid.

Het vertelt het grote verhaal van God en mensen. Waarbij tussen de scheringdraden van tijd en geschiedenis in, de inslagdraden van het menselijk geslacht worden aangebracht, en een gouden draad Gods motief en patronen zichtbaar maken.

'Wever en weefsel'

als draden
in een weefgetouw
geschiedenis is
als scheringdraad
gespannen
in het weefgetouw van God
ligt tijd
van oorsprong
tot het einde
vast
in handen van de Wever

kettingdraden
der geschiedenis
van heelal
tot aan cultuur
vormen basis voor de inslag
die verhalen lang
in Gods woord
beschreven staan

ze vertellen
van zijn liefde
en genade keer op keer
in de omgang met
het menselijk geslacht

vol van liefde
voert zijn hand
de schietspoel van geslachten
tussen de scheringdraden
der geschiedenis door
gelijktijd weeft Hij
de plannen
voor zijn koninkrijk
met gouddraad
door de tijden

met veel geduld
weeft Hij patronen van
zijn liefde en rechtvaardigheid
kleurrijk in het weefsel
laat Hij zien
hoeveel Hij
van de wereld houdt